

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8195/23

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון
כבוד השופט אלכס שטיין
כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ

המערער: פלוני

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. משפחת המנוח

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית משפט לנוער ב-תפ"ח 67140-11-21 מיום 13.11.2023, שניתן על ידי השופטים י' ליפשיץ, ג' ציגלר ו-ש' מנדלבוים

תאריך ישיבה: ט' בתמוז התשפ"ד (15.7.2024)

בשם המערער: עו"ד מוחמד רחאל

בשם המשיבה 1: עו"ד דגנית כהן ויליאמס

בשם המשיבים 2: עו"ד איסלאם סרוגי

בשם שירות המבחן לנוער: עו"ס טלי סמואל

מתורגמן: מר סמיח חדאד

פסק-דין

השופט יוסף אלרון:

1. המערער, קטין כבן 15.5 שנים במועד ביצוע העבירות, הורשע על פי הודאתו בעבירת רצח ביסוד נפשי של אדישות לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) וכן בעבירות נשק לפי סעיף 144(א) רישה וסיפה לחוק וסעיף 144(ב) רישה וסיפה לחוק.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית משפט לנוער (השופט י' ליפשיץ, השופטת ג' ציגלר והשופט ש' מנדלבוים) גזר עליו עונש של 15 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית ועל כך נסוב הערעור שלפנינו.

עיקרי כתב האישום המתוקן

2. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום המתוקן, המערער התגורר יחד עם משפחתו בסמוך לבית שבו התגורר ע', יליד שנת 1978 (להלן: המנוח). ביום 15.9.2021, בשעה 21:12 לערך, המערער הגיע לחצר בית משפחתו יחד עם א', קטין יליד שנת 2006. באותה העת, המנוח עמד על מדרכה ברחוב ליד שער ביתו. לאחר שהבחין במנוח, גמלה בליבו של המערער החלטה לירות בו ולגרום לו חבלה חמורה, נכות או מום. כדי להוציא החלטה זו אל הפועל, המערער ו-א' נכנסו אל הבית, שם המערער הצטייד בנשק מסוג תת-מקלע מאולתר או בנשק כדוגמתו.

לאחר מספר דקות, השניים יצאו מהבית, והמערער טיפס על החומה הפונה לכיוון בית המנוח. ברדתו ממנה, רץ בסמטה המובילה עד סמוך לפתחו של בית המנוח כשהוא נושא את הנשק. בהגיעו לצומת שבין הסמטה לבין הרחוב, ירה לכיוון המנוח שעמד על המדרכה מספר כדורים ממרחק קצר כשהוא שווה נפש לאפשרות גרימת מותו. לאחר מכן נמלט מהמקום בריצה.

אחד מהקליעים שירה פגע בלחיו הימנית של המנוח, וננעץ בגומה האחורית בעצם העורף מימין. כתוצאה מכך, נגרמו למנוח שברי ריסוק, וכן נזק נרחב לרקמה ודימומים סביב, לרבות דימומים בגזע המוח. קליע נוסף פגע בצד האחורי של זרועו השמאלית של המנוח. בעקבות זאת, המנוח התמוטט על הכביש ואיבד את הכרתו. פעולות החיאה שביצעו בו כוחות ההצלה לא צלחו, ובשעה 20:23 נקבע מותו.

3. בגין מעשים אלו, יוחסו למערער עבירה של רצח ביסוד נפשי של אדישות ועבירות בנשק.

עיקרי גזר הדין

4. בתום שמיעת חלק מראיות המדינה, המערער הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון. לעניין העונש, הוסכם במסגרת ההסדר כי המדינה תעתור לעונש של 16 שנות מאסר בפועל, ואילו המערער יעתור לעונש של 12 שנות מאסר בפועל. יתר רכיבי גזר הדין, ובכלל זה רכיב המאסר המותנה ותשלום פיצוי למשפחת המנוח, הותרו לשיקול דעתו של בית המשפט.

5. בגזר הדין, בית המשפט המחוזי עמד על חומרת מעשיו של המערער בראי פגיעתם בערך קדושת החיים והנזק שהסבו למשפחת המנוח – כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתסקירי נפגעי העבירה. כמו כן, בית המשפט המחוזי הצביע על "סימן השאלה" ששורר מעל האירוע דנן, מאחר שהרקע למעשים והמניע שהוביל לביצועם אינם ידועים. עובדה זו לא אפשרה לגורמי הטיפול לעבד את הגורמים שניצבו בבסיס התנהגותו של המערער או לאמוד את מסוכנותו. בהמשך לכך, ולאחר שעמד על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות רצח שבוצעו על ידי קטינים, נקבע כי הסדר הטיעון הוא סביר ומאוזן ויש לאמצו.

בהסתמך על אלה, ובשים לב למכלול נסיבותיו האישיות של המערער, נגזר עליו עונש של 15 שנות מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי לכל יעבור עבירת אלימות או נשק מסוג פשע, למשך 3 שנים; 6 חודשי מאסר על תנאי לכל יעבור עבירת אלימות מסוג עוון, למשך 3 שנים; ותשלום פיצוי בסך 258,000 ש"ח למשפחת המנוח.

תמצית טענות הצדדים בערעור

6. לטענת בא-כוח המערער בנימוקי הערעור ובדיון לפנינו, גזר הדין מחמיר עמו יתר על המידה. בכלל זה, נטען כי העונש סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת, מאחר שהוא נגזר, לדברי בא-כוח המערער, בהסתמך על עונשים שהוטלו בגין עבירות רצח בכוונה ורצח בנסיבות מחמירות, ולא בהתאם למדיניות הענישה בעבירת הרצח באדישות או בעבירת ההריגה לפי סעיף 298 לחוק. לגישתו ובלשונו – "ברור לכל כי העבירה בה הורשע המערער הנה מקבילה לעבירת ההריגה".

עוד נטען כי לא ניתן משקל ראוי לגילו של המערער בעת ביצוע העבירה, לכך ששהה במעצר בפיקוח אלקטרוני למשך שנתיים וללקיחת האחריות מצדו. בהקשר זה הוסיף בא-כוח המערער כי בית המשפט המחוזי שגה כשראה בהודאת המערער כהודאה "פורמלית בלבד".

לבסוף, נטען כי גובה הפיצוי חורג מזה שהוטל במקרים דומים, וכי בנסיבותיו של המבקש מוצדק להפחיתו ולהגדיל את מספר התשלומים.

7. מנגד, באת-כוח המדינה סמכה ידיה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי. בכלל זה, נטען כי העונש עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת, וכי מגמת ההחמרה בפסיקה ביחס למקרי רצח באדישות מקרינה גם על עונשיהם של קטינים. עוד הפנתה לאמור בתסקיר המשלים מטעם שירות המבחן לנוער לפיו המערער עודנו מסרב לחשוף את המניע לרצח, ובמצב זה מסוכנותו נותרת גבוהה באופן שגרם לכך ששירות המבחן לא בא בהמלצה בעניינו. באת-כוח המדינה הוסיפה וציינה כי העונש ניתן בגדרי הטווח עליו הוסכם במסגרת הסדר הטיעון, מה שמגביה את המשוכה שעל המערער לצלוח בערעורו על העונש.

8. ביחס לגובה הפיצוי, באת-כוח המדינה טענה כי זה אינו חורג מפיצויים שהוטלו במקרים דומים. באת-כוח אמו ואחיו של המנוח, אשר טענה לפנינו גם בשם באת-כוחם של בני המנוח, עמדה על כך שבית המשפט המחוזי הביא בחשבון את מכלול השיקולים הצריכים לעניין בטרם ראה להשית את הפיצוי המירבי שקבוע בחוק. מלבד זאת, הפנתה לאמור בתסקירי נפגעי העבירה המלמדים על תמונת נזק קשה וחמורה במיוחד.

דיון והכרעה

9. לאחר שקילת טענות הצדדים – מסקנתי היא כי דין הערעור להידחות.

בטרם אדרש לבחינת נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה דנן, אעמוד על מדיניות הענישה בעבירות רצח המבוצעות ביסוד נפשי של אדישות בידי נאשמים קטינים. לשם כך, אתייחס תחילה למלאכת גזירת העונש עת מדובר בנאשם קטין, אעבור לסקירת השפעתה של הרפורמה בעבירות ההמתה (חוק העונשין (תיקון מס' 137), התשע"ט-2019, ס"ח 2779, 230 (להלן: הרפורמה בעבירות ההמתה או הרפורמה)) על גזירת העונש בעבירת רצח באדישות, ולאחר מכן אתייחס לממשק שבין השניים.

מלאכת גזירת העונש בעניינם של קטינים

10. מטבע הדברים, התייחסותו של הדין הפלילי לנאשמים קטינים ולנאשמים בגירים – שונה היא. כך, חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 (להלן: חוק הנוער) מסדיר את עניינם של נאשמים קטינים בשלב הכרעת הדין, כמו גם את דרכי הטיפול שעליהן יכול בית משפט לנוער לצוות חלף מתן גזר דין (להרחבה, ראו: ע"פ 1589/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 לחוות דעתי (7.8.2023) (להלן: ע"פ 1589/23)).

11. גם בשלב גזירת העונש ישנו הבדל ניכר בין נאשמים קטינים לבגירים. בעניינם של בגירים, הוראות הדין הרלוונטיות הן אלה שהתווה המחוקק במסגרת הרפורמה להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה הידועה גם כ"תיקון 113 לחוק" (חוק העונשין (תיקון מס' 113), התשע"ב-2012, ס"ח 2330, 102 (להלן: תיקון 113 או התיקון)). במסגרת התיקון, נקבע כי העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, היינו "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40 לחוק); וכי מלאכת גזירת העונש תבצע בהתאם למנגנון התלת-שלבי המפורט בחוק (להרחבה, ראו: ע"פ 4149/23 עומאר נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (23.6.2024)).

12. לעומת זאת, כשמדובר בנאשמים קטינים אשר בית המשפט החליט להרשיעם ולגזור את דינם לפי סעיף 24(1) לחוק הנוער – הוראות תיקון 113 אינן חלות במישורין. סעיף 40 לחוק, אשר חוקק במסגרת תיקון 113, קובע בסעיף קטן (א) כי על ענישת קטינים תחולנה הוראות חוק הנוער. רוצה לומר, בכל הקשור לענישת קטינים, שיקולים בדבר שיקום הקטין, הטיפול בו, שילובו בחברה, תקנת השבים, כמו גם גילו ומידת בגרותו (סעיף 1א(א) לחוק הנוער) – זוכים למשקל מיוחד, שלא כמו בענישת בגירים (עוד על כך וכן על הטעמים שבבסיס ההבחנה בין בגירים לקטינים, ראו פסק דינה של חברתי השופטת ג' כנפי-שטייניץ ב-ע"פ 6123/23 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקאות 14-17 (22.2.2024)).

באופן משלים לכך, סעיף קטן (ב) קובע כי "בלי לגרוע מהאמור בסעיף קטן (א), בית המשפט רשאי להתחשב בעקרונות ובשיקולים המנחים בענישה המנויים בסימן זה, תוך התאמתם לענישת הקטין, ככל שסבר שראוי לתת להם משקל בנסיבות המקרה". לאמירה זו של המחוקק בדבר הממשק שבין הוראות חוק הנוער לבין הוראות תיקון 113, מתווספת פסיקתו של בית משפט זה שבה נקבע כי ראוי להחיל את "רוחו" של התיקון גם על גזרי דין שניתנים בעניינם של קטינים (ע"פ 4074/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (22.7.2019); ע"פ 8197/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (22.11.2023) (להלן: ע"פ 8179/22); ע"פ 1589/23, בפסקה 17 לחוות דעתי).

בהסתמך על תשתית זו, סיכמתי בעבר את שיקולי הענישה הרלוונטיים לעניינם של קטינים:

"ככלל, ניתן לומר כי השיקולים שבית המשפט נדרש להעמיד מול עיניו הם אותם השיקולים שנבחנים לצרכי קביעת עונשו של בגיר, אולם המשקל שניתן לכל שיקול ושיקול – שונה הוא. כאשר בקטין עסקינן, ניתן משקל רב יותר לנסיבותיו האישיות ולשיקולי שיקום. עם זאת, 'קטינות אינה יוצרת חסינות' ולעיתים שיקולי גמול, הרתעה ומניעה יגברו על שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של קטין וסיכוייו להשתקם" (ע"פ 1589/23, בפסקה 18 לחוות דעתי).

13. בהמשך לדברים אלה, ראוי להדגיש ולחדד – סיכויי שיקום, אשר להם כאמור חשיבות מיוחדת כשעסקינן בענישת קטינים, אינם נבחנים בעלמא. אין משמעם כי בכל מקרה שבו מונחת לפנינו סוגיית ענישתו של קטין ניתן להניח מראש ובלי בחינה ממשית ומדוקדקת כי יש להקל בעונש מחמתם. חלף זאת, על בית המשפט הגוזר את עונשו של קטין מוטל לבחון את חוות דעתם של גורמי המקצוע, ובפרט את תסקירי שירות המבחן לנוער. רק לאחר בחינה זו ניתן להקל בעונש באם המקרה שנידון נמצא מתאים לכך בהינתן מכלול שיקולי הענישה הצריכים לעניין (ע"פ 2883/23 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 23 לחוות דעתי (21.2.2024) (להלן: ע"פ 2883/23)). אחרת – נימצא חוטאים לכלל לפיו "קטינות אינה יוצרת חסינות"; או כמו שהגדיר זאת לאחרונה השופט נ' סולברג "שיקום אינו מילת קסם, אינו שיקול שכלל שיקולי הענישה ניגפים לפניו" (ע"פ 8179/22, בפסקה 21; כן ראו פסק דינו של חברי השופט א' שטיין ב-ע"פ 1062/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (9.7.2019)).

כעת, משהונחו היסודות הנצרכים לעניין גזירת העונש בענינים של קטינים, אפנה לסקירת מדיניות הענישה בעבירת הרצח באדישות, כפי שזו התגבשה עד כה בפסיקה.

מדיניות הענישה בעבירת הרצח באדישות

14. עובר לחקיקת הרפורמה בעבירות ההמתה, מעשי המתה שבוצעו ביסוד נפשי של אדישות, נכללו בגדריה של עבירת ההריגה (סעיף 298 לחוק), יחד עם מעשי המתה שבוצעו ביסוד נפשי של קלות דעת. כריכתם יחד של מקרים אלה עם אלה, הייתה אחד הטעמים המרכזיים שניצבו בבסיס הצורך בביצוע הרפורמה. זאת, לנוכח תפיסת המחוקק כי מידת אשמו של הממית באדישות, עולה באופן ניכר על זו של הממית בקלות דעת – עד שאת מעשי הראשון, בדומה למעשי המתה מכוונים, ראוי לתייג כ"רצח" ולהצמיד להם עונש של מאסר עולם (מרבי או חובה, כתלות בסעיף העבירה – סעיפים 300(א) או

301א לחוק, בהתאמה); ואילו את מעשי השני ראוי לתייג כ"המתה בקלות דעת" ולהעניש בגינם כ-12 שנות מאסר, לכל היותר (סעיף 301ג לחוק) (דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015, ה"ח 972, 166 ו-169; דוח הצוות לבחינת יסודות עבירות ההמתה דין-וחשבון 29 (2011); ע"פ 8265/22 ג'עברי נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-12 (18.8.2024); ע"פ 6063/21 מדינת ישראל נ' יאסין, פסקאות 34-43 (26.3.2024)).

15. ביסוד קביעתו הערכית של המחוקק, מצויה ההבנה כי הממית באדישות מבצע את מעשיו כשהוא שווה נפש לאפשרות גרימת התוצאה הקטלנית (סעיף 20(א)(2)(א) לחוק). יחס חפצי זה שבו ניחן הממית באדישות, מלמד הלכה למעשה כי בהתנהגותו מגולמים זלזול בוטה והתנכרות חמורה לעקרון קדושת חיים (ע"פ 2654/22 מדינת ישראל נ' דיסלבסקי, פסקה 10 (6.12.2022)). או כפי שציינתי באחת הפרשיות:

"עבור האדיש, היעדר העדפה לגבי התרחשות התוצאה מבטאת בחירה מלאה מצדו לפגיעה אפשרית בערך המוגן. משכך, היחס השלילי והמזלזל של האדיש כלפי ערך חיי אדם – והאשמה הנודעת למעשיו בגין יחס זה, קרובים יותר למתכוון המייחל להגשמת התוצאה ופועל להוציאה לפועל, מאשר לקל הדעת המקווה שזו לא תתרחש" (ע"פ 5806/22 מדינת ישראל נ' גריפאת, פסקה 15 (20.11.2022); ההדגשה במקור – "א").

16. על רקע הכרעה נורמטיבית זו של המחוקק, מדיניות הענישה בגין עבירת הרצח באדישות הלכה והתגבשה ממקרה למקרה באופן המשמיע בקול חד וברור – דינו של מי שהורשע בעבירת רצח באדישות חמור בהרבה משל זה שהורשע בעבירת ההריגה (ע"פ 2079/22 חוג'ראת נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-13 (13.8.2023) (והפניות שם)). משכך, ההשוואה שמבקש לעשות בא-כוח המערער – אינה במקומה. השוואה זו מבקשת לבטל את קביעת המחוקק ולהשיב את המצב לקדמותו.

ויובהר, ההחמרה בעונשיהם של הרוצחים באדישות במסגרת הרפורמה בעבירות ההמתה אינה תחומה לעניינם של בגירים בלבד. הטעמים שבבסיסה יפים הם גם כאשר מדובר בנאשמים קטינים. אכן, וכאמור לעיל, מארג השיקולים בגזירת דינם של קטינים אינו זהה לזה שחל בעניינם של בגירים; אך מאחר שלשיקולי אשם והלימה יש מקום מרכזי גם בענישתם של קטינים, אין כל ספק כי מגמת ההחמרה המגולמת ברפורמה חלה גם חלה בעניינם, אף אם בהתאמות הנדרשות (ראו עוד: ע"פ 2883/23, בפסקה 20 לחוות דעתי).

17. נוכחנו לראות אפוא כי דין טענות המערער במישור מדיניות הענישה הנוהגת להידחות. אף לא מצאתי ביתר הטענות שהועלו על ידי בא-כוחו הצדקה כלשהי להתערבות בגזר דינו של בית המשפט המחוזי.

18. תחילה, וכמובא לעיל, המשקל המיוחד שניתן לסיכויי שיקום בגזירת עונשם של קטינים, מותנה בכך שמחוות דעותיהם של גורמי המקצוע הרלוונטיים אכן תצטייר תמונה של אפשרות שיקומית בעלת תימוכין בעובדות. אלא שבעניינו של המערער לא כך הדבר. כפי ששירות המבחן לנוער ציין בתסקיריו ובדיון לפנינו, המערער מתמיד בסירובו לחשוף את המניע והרקע למעשה הנפשע שביצע, באופן שמגביל את יכולתו של שירות המבחן לסייע בעדו.

זאת ועוד, גם בתסקיר המשלים שנערך כמעט 3 שנים לאחר מועד ביצוע העבירות, שירות המבחן ציין מפורשות כי המערער נמצא רק "בתחילת הדרך להבנת מעשיו והשלכותיהם" וכי "התייחסותו לקורבן הינה שטחית", באופן שלא משקף "עמדה רגשית כלפי נפגע העבירה, הבנה של חומרת העבירה ותוצאותיה הטרגיות". משכך, גם בתסקיר המשלים שירות המבחן לא בא בהמלצה בעניינו של המערער.

במצב דברים זה, גובר עד מאוד המשקל שיש ליתן ליתר שיקולי הענישה, בייחוד משעוסקים אנו בעבירה כעבירת הרצח.

19. והנה – שיקולי גמול והלימה מלמדים בעניינו כי לא זו בלבד שמדובר בעבירה חמורה שבחמורות, אלא שגם בנסיבות ביצועה מגולמת חומרה יתרה. המערער ביצע את מעשה ההמתה כשהוא מצויד בנשק מסוג תת-מקלע מאולתר או נשק כדוגמתו. באמצעותו, ירה מספר כדורים לכיוון המנוח מטווח קצר. אפשרות התממשות התוצאה הקטלנית שעה שמבוצע ירי מעין זה, היא לכל הפחות תרחיש קרוב ביותר – עד שבמקרים אחרים נסיבות קרובות לאלה, הוליכו להתגבשות עבירת הרצח ביסוד נפשי של כוונה, ואף לגזירת עונש של מאסר עולם כשמדובר בבגירים (ראו והשוו: ע"פ 1213/21 וואסא נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (11.8.2022)).

20. לכך יש להוסיף את הנזק הקשה שאירע למשפחת המנוח כתוצאה ממעשיו של המערער (סעיף 40ט(א)(4) לחוק). תסקירי נפגעי העבירה שהוגשו לבית המשפט המחוזי מגלים עד כמה הרסניים היו המעשים עבור המשפחה. מטעמי צנעת הפרט, אסתפק בכך שאציין כי התסקיר בעניינם של אם המנוח, אחותו ואחיו, מתאר כי בביתם שורת "אווירה של צער ושכול", והמשפחה סובלת מ"חוויה של דריכות מתמדת" לנוכח החשש כי אף הם ייפגעו. התסקיר שהוגש ביחס לבניו של המנוח חושף מצב חמור לא פחות. שירות המבחן התרשם מ"תמונת נזק קשה וחמורה במיוחד", ומ"ההשפעה הנפשית הניכרת והחיצונית שחולל אובדן האב" על בניו.

21. בראי האמור, ניכר שהעונש שנגזר על המערער אינו סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת, וכך גם אין בנמצא טעות בולטת על פני גזר הדין, ובכך די כדי להורות על דחיית הערעור לעניין העונש (ע"פ 2909/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (7.2.2024)). הדברים אמורים ביתר שאת בהתחשב בכך שהעונש שהוטל חוסה תחת הגבולות שלגביהם הסכימו הצדדים להסדר הטיעון – אז נדרשות נסיבות מיוחדות וחריגות להתערבות מעין זו (ע"פ 8900/21 מחאג'נה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (14.8.2022)).

טיעונו של המערער המבקשים להסתמך על התקופה שבה שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני, על נסיבותיו האישיות או על הודאתו בבית המשפט המחוזי – אינם מגלים אפוא כל הצדקה להתערב בתוצאה העונשית הראויה שאליה הגיע בית המשפט המחוזי.

22. אשר לרכיב הפיצוי. כידוע, ערכאת הערעור לא תתערב בשיקול דעתה של הערכאה הדיונית בקביעת הפיצוי לטובת נפגעי העבירה, לבד ממקרים יוצאי דופן שבהם ניכרת חריגה קיצונית משיעור הפיצוי הראוי (ע"פ 2649/21 סילברה נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (19.2.2023)). תכליתו של החיוב בפיצוי היא מתן מזור ארעי-דחוף לנפגע העבירה ולמשפחתו (ע"פ 4802/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 37 לפסק דינו של השופט שטיין (29.1.2019)). על כן, ובשים לב לנזקים שנגרמו למשפחת המנוח כתוצאה ממעשיו של המערער כמתואר לעיל – איני מוצא מקום להתערב בפיצוי שהשית עליו בית המשפט המחוזי.

ביחס לבקשתו לפריסת תשלומי הפיצוי, המערער יוכל לפנות בעניין בבקשה מתאימה למרכז לגביית קנסות.

23. לנוכח כל האמור – אציע לחברי ולחברתי כי נדחה את הערעור.

יוסף אלרון
שופט

השופט אלכס שטיין:

אני מסכים.

אלכס שטיין
שופט

השופטת גילה כנפי-שטייניץ:

אני מסכימה.

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט יוסף אלרון.

ניתן היום, כ"ה באב התשפ"ד (29.8.2024).

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת

אלכס שטיין
שופט

יוסף ארון
שופט